

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envían es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conta de 16 números.

DUES RODES.

Una vegada un señó gròs de Ciutat, qu'era per cèrt de ses nou cases, tenia una carròssa molt maca plena de pintures y còses daurades per ses ròdes, y s'en anava à passetjà amb ella per demunt es Moll de Mallorca.

Un amo de possessió també hey anava per comprá blat amb so séu carro de ròda plena; y un dia que s'ensopegá amb sa carròssa des señó, s'hr agom-bolá à n'es séu costat per parlá una estona amb éll.

Es témps que l'amo y es señó parlavan d'ets séus assumtos, que no tenim cap necessitat de sèbre per ara quins serian, una ròda de sa carròssa y un' altre des carro, quant se véran tan propet que casi se tocavan y besavan, entaularen sa siguent conversa:

—¡Jesús! Y qu'ets de rara sense brèndoles, (esclamá sa primera.)

—Digués gòtica y acertarás, (respongué s'altre.)

—¿Que no me tròbes maca? (digué sa de sa carròssa.)

—T'hi tròb; (li contestá sa des carro amb son llenguatge brusco.)

—Y alta y ben tayada. ¿No es veritat?

—Ja 'u crech. Ben cèrt.

—Y elegant.

—Més qu'un drach.

—¿Y no me tròbes també molt ben fèta?

—¿Si t'hi tròb? Vaja si t'hi tròb. Y molt que t'hi tròb. Y com més de prop te mir, més t'hi tròb.

—¡Mira que ben pintada estich!

—Es veritat.

—¡Y aquest daurat, què rich!

—D'axò tan rich, m'en rich; si no ets d'ausina ó de rèura ó bé de faitx.

—Jò som d'uyastre sá, des més antich.

—¡Jò d'aladèrn! Ja 'u veus.

—Y encara que tant fòrta y tant daurada, felis no 'm tròb. ¿Tú heu creus?

—Ja 'u crech. Jò, sí: lo poch que som, per tot allà ahont vatx heu mostr y no preténch.

—Jò 'l ténch envèja à tú, perqu'ets forana.

—¡Ja 's de rahó! A Ciutat tot son sdròchs.

—Y còstes molt dolentes.

—Ja está espeñat del tot s'empedregat.

Y per aquest estil seguïren conversant ses dues ròdes fins qu'es señó prengué per un vent y l'amo per s'altre. Quant s'alluñavan, sa de sa carròssa li deya:

—A reveure, à reveure.

—¡Qui sab! ¡Qui sab! Jò viuré poch; ben poch; ben poch (contestava sa des carro.)

Un quart després sa ròda de sa carròssa jamegava à cada instant.

—¿Què téns? (li digué sa séua compaïnera.)

—¿Què vòls que ténga? Me queix de sa mala sort que m'ha tocat. May surt de sa parada de ses sèbes. De sa cotxeria à n'es Moll, des Moll à sa cotxeria, ó p'es carrés de Ciutat aturantmè devòra una ombra.

—No 't quexes, germana méua. Tú téns un criat que 't renta y te fa neta cada dia, y te déxa més lluhenta qu'un miray.

—¿Y que 'n ténch de fé de tanta nedat si 's sòl no 'm tòca. També tú sabs es poch menjá que mos donan.

—Es que mos basta per no está que-xoses.

—Téns rahó. No mos ne donan may de més. Mos plañan es seu y s'òli com si fós maná del Cèl. Aquella ròda page-sa me contava qu'elles sempre están sodolles; y per poch que giscan, demanant menjá, los ne donan totduna amb abundancia en que vajan de camí, per-que sempre duan es sarrionet de ses morques devòra elles.

—Ja se sab; es pagesos menjan més qu'ets ciutadans.

—Y veuen més el Cèl, y s'ayre, y ses muntañes... y fan més pòca feyna... y se devertexan més.

—Segons com heu mires.

—Me contava que ben dematí les s'en mena l'amo un quart enfòra de ses cases y allà s'están prenguent es sòl tot

lo sant dia ben descansades mirant es missatges y es sèn bestia que llauran sa terra y sembran faves y blat y xexa.

—Bé se devertexan. Vaja per quant garbetjan que deuen suhá sa llét de s'enconá.

—¿Y perqu'han de suhá?

—Perque van ben carregades de garbes.

—Vaja una casta de càrrega. Ses garbes son paya que no pésa. Nòltros pobres hem d'agoniá es buch, es cotxé, ets señós y sobre tot ses llibrèyes. ¿Què no t'en temps de ses llibrèyes que te aclucan es fuell?

—Axò son trabays petits, germana méua.

—Me contava també qu'aquest estiu les dugueran uns quants pichs à la mar à prendre bañs d'aygo salada. Y nòltros som tant desdixades que may mos hi duan. Lo més que fan es esquitarmos amb una regadora, féntmos ballá perque no mos quexém.

—No veus qu'es vestit hermós que duym s'espeñaria.

—Mal ayre es vestit hermós que me té esclava. A ne quí. Jò 'n faré una de ses méues.

—Si 'n vòls fé cap, digau abans, que jò ténch un interés directa en lo que fasses.

—Ydò sí que la faré y será prest.

—Y quina la farás.

—¿Que faré? Fogiré y m'en aniré cridant: «Viva sa llibertat.»

—No sies lòca. Reflexiona que tú ets sa méua germana y compaïnera, y que ses ròdes qu'una vegada ajunta es calasser han de mori plegades.

—Axò no es tant cèrt, com dius. En quant à tú, farás lo que voldrás. Jò estich cansada ja de trotá per demunt ets empedregats de Ciutat. No has reparat may quin bon viure hey fá p'es camins de fòra porta. Aquell caminà encoxinat, per demunt sa pols de sa carretera, no mos déxa tocá de pèus en terra y sense temermosnè ni cansarmos cap mica mos trobam un' hora enfòra, amb aquell moviment tan dols.

—Sabs si anaves per punts d'enca-lladós ó giñes.

—Veuria al manco més mon que no vetx. Veuria ses montañes de pròp; y llogarets y viles y bòn hostals. Ara; sa Riera, ses quatre campanes, sa murada y un poch de vorera de mar amb un altre poch de terra de l' Horta, axò son totes ses nòstres vistes.

—Aguanta y no te quexes. No vulgues tastá lo que no sabs si son matzines. Tú ets fèta per está à Ciutat y aquella per la pagesia.

—Me deya també que per sa possessió trescan per allà ahont vòlen y nòltros hem d'está subjèctes à un cotxé que devengades está Bièl y à lo milló mos envést de cap à un escopidó.

—Y qu'hey farás. ¿Hey sabs cap remey tú à n'aquest mal?

—Sí; fugí y rompre d'una vegada.

Amb axò es cotxé distrèt topá amb un cantó de paret per sa part de sa ròda que jamegava y aquesta, que poch li bastava per volarsè, s'enfadá del tot, rompé es piu des pèrn amb una revinglada y s'escapá d'es fuhell correguent còm una lòca capavall per una còsta y botant d'alegría al veurersè deslligada de sa carròssa.

Sa séua companiera quedá afollada y donant llamentos que trastornáren es cotxé, ses llibrèyes y es matex señó que devallá de sa carròssa per alleujarla; es témps que s'altra ròda que capavall corria, pegá sèca à una paret, se rompé dos anells y quatre brèndoles, y caygué tant redona còm era. Vat'aquí lo que li costá sa capbuydada que va fé.

Algun témps després aquella ròda mitx afortunada jaya à un rēcó des magatsem d'un carratè esperant sa séua mòrt, quant hey vé entrá també véya y baldada casi del tot sa ròda plēna des carro amb à qui havia tenguda aquella conversà. Hey anava acompanyada de sa séua germana.

Després d'una bona escomesa que se fēran digué sa ròda plēna à sa de sa carròssa:

—Jò ja fá massa témps que corr p'el mon. Tot heu he vist. Corregudes y balls dins totes ses viles y llogarets. He estat à Sant Marsal, à Sant Bernat y à totes ses fires y fēstes de Mallorca. Ja'm puch morí aconhortada, perque m'en vatx del tot satisfēta d'havè fēt sa feyna qu'he pogut y sense que may haja dit à l'amo: aquesta boca es méua. Per axò confiy que sa lleña que m'ha dat la vida, convertida en flamarada de festé de ball ó de llar de pau d'una familia numerosa que se té amor, s'en pujará per s'espay à formá part des nigúls del Cèl.

—Y jò pòbre de mí, moriré jove (contestá sa de sa carròssa) quant encara podia esperansá molts d'añs de lluhiment.

—¡Ca! ¡ca! t'enganes. Tú no morirás. Tú encara has de purgá sa capritxada que fēres. Ja veurás còm te refondrán y còm ets téus anells que nò han rebut soscaire, y ses téues brèndoles senceres, y ses téues cubes y llandes y

murterets servirán per fé un carro de traginé de garròt; y tornarás rodá p'es Moll més pobrement vestida qu'abans, carregada à fons, y te farán trotxá p'es carrés y plasses d'aquesta nòble Ciutat. Encara t'he de veure qualque dia desde el Cèl, tastá ses saboroses regates de ses còstes d'Algayda amb qualque viatge faxuch, giscant de lo milló y amb sa llengo defòra.

—Calla, no'm pòses triste.

—Y lo pitjò de tot, será que també et pintarán, y no será amb òr y plata sinó amb pèga grèga ó vernis, y una bona emblanquinada de calcs espèssa per demunt per fertè blanca.

—Calla, per amor de Déu; no'm dones més pena.

—Y quant te vèjes ben untada de fanch fins à sa boca, no esperes tení dos criats que t'fassan nēta. Es sòl te secará aquella argila demunt tú y la durás fins que te cayga à clòsques, à fòrsa de sodrocá y passá pena.

Y axí va essè. Ara aplicau es cuento. Quantes ròdes y rodelles van de redolons à n'aquesta vida, per no haverse volguts subjèctá à sa sòrt que los estava destinada en aquest mon.

PER D' AUBEÑA.

EMBUYS DEL DIA.

—He ubèrts un pòch ets uys
Per mirá una mica el mon,
Y vetx un esplet d'embuys
Que no puch sèbre còm son.

Vetx un cègo que dú uyeres;
Un desnúu que ròba ven;
Un pelat que compra pintes;
A n'aquest mon: ¿qui'l comprèn?

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—¿No sabs qu'à n'es nòstros dies,
Tot lo mon está replé
De trampes, embusteries,
Dolentia, y mala fè?

—Vetx En Nòfre que no sab
Sòls qui'n dia menja pá,
Predica, y es escoltat,
Y no fá sino bramá.

Vuy à un li diu que's peix,
Qu'es carn li dirá demá;
À tothom y à èll mateix
Amb trampes sòl ambuyá.

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—Aquest es un estafolari
Que des trabay vòl sortí,
Y cerca cobrá un salari
Que no tots sòlen tení.

—Vetx aquell rich tan beato
Amb so rosari en sa mà,
Dú es còll tòrt y va amb gayato
Y pareix un sach de pá.

En que sia de bossa fòrta,
Sa conciença té à's Bordell,
Sa vergoña à sa Calòbra,
Sa picardia dins èll.

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—Ses beatures que fá,
No son per devoció,
Sinó per porè pillá
Y omplí més es sèu sarró.

—Mira aquell altra fadri
Qu'amb dòna véya se casa,
Géns d'amor li pòt tení
Ni fé cap mica de vasa

Perqu'es llétja, mal forjada,
Y fluxa de enteniment:
Te gèp, es fòrta y ratada
Y coxa. Vaja un present.

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—Aquest no's casá amb sa dòna,
Sòls se casá amb s'interés;
Sa qualitat que dú bona
Es: que té molts de dinés.

—A un témps ja havem arribat
Que s'egohisme domina
Y ha veusut la veritat
Sa mentida més indigna.

¡Fèl sa mèl ja s'es tornada!
¡Sa conciença casi es mòrta!
¡Sa vergoña está enterrada!
¡Sa picardia va fòrta!

Ara heu comprènch.

Sí.

De sa maleyta avaricia
Han nades ses males plantes,
Y son ets embuys del dia,
Trampes, trampes, y més trampes.

FEROSTAS.

LA FÍ DEL MON.

Ja tenim un altre vegada anunciada la fí del mon p'es dia 17 de Novembre d'enguany.

Un diari ha dit qu'heu sabia de bona tinta y ets altres heu han copiat còm à còsa digna de que tothom la sabés, sense mirá quin resultat podria doná aquest mala nòva à n'ets séus lectòrs.

Amb moltes de noticies sòlen fé lo mateix. Si un d'èlles, per broma ó perque son ets *Innocents*, ó perqu'está d'humó, s'en invénta una; ets altres *tu-tut, tu-tut*, convertits en trompetes escampan sa noticia per tot el mon còm si fós un article de fè, perque si no la creuen, la mitx creuen.

¡Que saben de molt ets homos del dia d'avuy!

—Ja vé la fí del mon, un periòdich heu diu, (ni si fós l'Esperit Sant.)

Y citan es dia qu'ha d'essè y cantan lo qu'ha de succehí cada vint y quatre hores y heu donan tot tan espinsellat, que nòltros ignorants, que no comprenem aquestes còses tan fondes,

no les creym. Tan nêtes mos donan ses fites de tot, que veym qu'es una embusteria perqu'es profetes sòlen di ses còses amb més mistèri, y amb cèrt retintin de paraules compòstes de tal manera qu'es precis fê calquetjà s'enteniment per entendreles.

Ja no es sa primera vegada dins aquest sitgle que mos donan aquest susto. Jò'm recòrd de l'any trenta y tants que va corre sa vèu de qu'un estèl amb còua xocaria amb la tèrra y la faria mil miques y també deyan quin dia havia de succehí y fins y tot hey mesclavan un sàbi de retxa qu'heu havia dit y ja havia observat es *cometa* y vist que s'en venia de quatres a pegà sèca a sa nòstra terreta.

¿Y que va essè? Fum de formatjada. Vengué es dia y s'estèl còm un mal pletetjadó no comparagué a sa cita y els homos *bòns* y sàbis se quedàreu cul batut y cara alegre.

Me recòrd també de l'any coranta dos, allà per devés es mes de Mars ó Abril que corregué es *rum, rum*, de qu'es 25 des mes de Maitx havia d'essè la fi del mon. Tothom anava al ayre, ses dònnes tenguéran *histèrich*. Molta gènt s'ho va creure perqu'havia poch qu'havian trèt es frares, y tomavan es convents, còsa may vista.

¿Y qué? Passá aquell temut dia y ningú tengué rès de nou. Dich mentides. Jò vaitx rèbre una mala noticia que va essè per mí còm si fòs la fi del mon. Per axò m'en recòrd encara ara des dia qu'era.

Una altre vegada diguéran es periòdichs que sa lluna havia perdut s'equilibri y que s'arrambava de cada dia a la Tèrra y que li cauria demunt. Deyan més encara. Deyan qu'havia mesté cinquanta sèt dies per arribá y aniriam cada dia vejentla més gròssa, primé còm un aré, després còm una era; y es dia que feriria sa tèrra li faria un forat a sa clòsca còm si fòs una bala, s'en entraria dins sa part fusa que té y la tèrra esclataria per tots es vénts còm si fòs una magrana. Arribá es dia profetisat y sa lluna no s'era moguda encara d'allà hont estava penjada.

Un altre vegada diguéren qu'havia de fê tres dies de fosca y n'hi va havè molts qu'es posàren bé amb Déu y se provehiran de candelas benehides y de ciris gròssos per tení claró. Tantes n'han dites, germanets; que ja he arribat a pèrdre es cap des fil.

Bé s'en deu riure Déu de nòltros, éll qu'ha fêtes totes ses séues còses y ses d'aquest mon tan ben estodiades, tan ben compòstes qu'una no desdiu de s'altra, que no veym rès que no tenga eséu fi hò y sa séua utilitat, y que no estiga adornada de sa bellesa més gran.

Per lo mateix, reysvosnè de lo que diuen tots ets falsos profetes d'avuy en dia y estau tranquils que la fi del mon no vendrà fins qu'Ell voldrà, y que pe

ses seïnes que mos dónan ets llibres bòn encara es regulá qu'estiga ben enrera.

Diu es pòble que mèntres vejau néxa infants y sentigueu bramá ases teniu sèt anys de mon assegurat, y sa vèu des pòble es vèu de Déu. Per ara encara hey ha ases que braman sovintet.

¿Sabeu per qui arriba aviat la fi del mon? Per aquell que se dona a n'es vicis, per aquell que no vòl fê feyna y per aquell que futx d'una bona retgla de vida. Per tots aquests la fi del mon s'acòsta depressa perqu'aviat l'haurán perdut de vista, més aviat qu'ells no se pensan.

Es morirsè es per élls sa verdadera fi del mon.

Ara aquells que procuran servá es llum dret perque s'òli no vès, no ténen que tení pò de la fi del mon ni de la mòrt, sinó procurá viure amb salut y alegría y dexá cantá es diaris y es falsos profetes y no escoltà ses séues cábulas ni fê cas de ses séues pretensions de sèbre més que 'l Creadó; y en arribá sa nòstra darrera hora doblegá es còll amb tota tranquilidat y confiansa amb Déu y adormirsè dins Ell per tota l'eternitat; esperant despertá a s'aua de aquell gran dia en qu'es mateix Creadó farà de sòl que no s'ha de pòndre may.

PEP D'AUBENA.

ADAGIS PAGESOS DES MES DE JURIOL.

Santa Elianò, comènsa sa figa flò.

Si vòls tení bona còl, sembrala de Juriol.

Juriol, ses égos a s'era y es bòn a n'es sòl.

Juriol, séga amb bòn sòl.

Aygo de Juriol, encén es sòl.

Sa mónja heu encén, y es frare heu apaga.

Santa Magdalena, sa nou es plena.

XEREMIADES.

Mos han dit, no sabem si es cèrt que ses fires y fêstes de Ciutat está determinat que se fàssan de dia 11 a 18 de Setembre. Estrañam aquesta determinació que farà que ses viles més importants de Mallorca còm son Manacó, Felanitx, Porreres y Lluchmajó no pугan vení a prendrehi part; perque cabalment cada any sòlen posarsè a vermá es dia 9 ó 10 y acabá cap es dia 20; y no podrán dexá ses séues feynes. En demés molts de seños ciutadans que se vèuen amb sa necessitat de presenciá ses operacions de sa verema, no serán a Ciutat p'es mateix motiu. Més tost hauriam anticipat sa fêtxa de sa séua celebració que

ja era tardana, que postergarlè fins a tal punt.

Aquests quatre pòbles tots sòls representan uns coranta mil habitants.

* *

Ja s'ha acabat es cantussòl d'el

Señor Alcalde mayor;
Yo soy una cigarrera;....

però ja n'han comensat un altre que diu:

¡No me mateles! ¡No me mateles!
Decamé vivir empás.

Vòl dí que no hem vengut a guañá rès ets qui patim de mal de cap. Y jala petits! fins que venga un'altre compaña de *zarzuela* y mos impòs un altre *estribillo* tan estrafalari, tan grollé y tan forasté còm es passats.

¡Si que s'il-lustra es pòble mallorquí!

* *

A la fi pareix que la gent s'anima y aumenta sa suscrició a sa llista d'accionistes per sa fundació de sa *Colonia Agrícola* a Mallorca. Ja era hora de doná mòstres de qu'estimam de bònveres es bé del país. Afronta hauria estat no correspondre a sa generosa ofèrta qu'un seño forasté mos fà regalant *trenta mil lliures* per posá s' *Escòla práctica de conradós*, y si es propietaris de possessions coneuessin lo que convé a n'ets séus interessos, s'hi suscriurian tots fins y tant romangués cubèrta sa cifra d'altres trenta mil lliures necessaris per du endevant aquell bòn pensament.

Emperò, entre nòltros, sa realisació des millós projectes sòl aná despay y a poch a poch; mos trobam a tèrra d'ensaymades.

Un altre dia, si Déu heu vòl, L'IGNORANCIA dirá qualque còsa més sobre l'asunto.

* *

¡Ja ballam altra vegada! Ja sentim un vespre part altra es *trech-a-trech* de ses casteñetes y sa trompeteria des *boleros* per ses placetes de Ciutat. Ja tornam veure embarassades ses vies públiques per milenás de badochs que pèrden es témps mirant fê cabriòles. Ja tornam doná mòstres de que Palma sab introduhí costums pròpies de tota capital ben il-lustrada..... ¡Señó Alcalde! ¿Y no hey cauria bé un arbitri imposit demunt cada ball públich? No importaria que fòs molt: just que fòs una onsa ó 320 reals.

Al manco es veynats que pèrden sa sòn per amor des sòns, sabriam qu'es sufragis son per La Sala, que bé los necessita.

* *

A s'Administració d'aquest setmanari, Cadena de Cort, 11, romanen alguns exemplás des primé tom de L'IGNORANCIA.

MORANCIA que comprèn es 80 primés números, y se vénen per 5 pessetes cada un; de mòdo que, considerant bé es prèu que merexan, vénen à sortí regalats.

CÒVERBOS.

Una devòta de Sant Cristòfol tenia una fiya tant feya, tant tonta y tan incapàs per tot, que no trobà un desesperat que volgués carregà amb ella.

Apurada la pòbre dòna, passava es dies ajonoyada devant aquell benehit membrut, demanantli un enamorat per sa séua fiya.

Es cap derré en vengué un y no es per à dí s'alegría de sa mare; però li sortiren errats es contes, perque tornà tan dolent y tractava de tal manera à sa dòna y à sa sògra qu'aquesta s'en anà à l'Iglesia y de jonoyons devant es Sent, li cantava:

Sant Cristofolò
Cara de nit d'hivèrn
Encara sou pitjò
Qu'aquell gènre mieu d'infèrn.

* *

Un pare tenia dos fiys; era molt devòt de la Santíssima Trinitat, tant que fins y tot à sa taula com prenia primé solia esclamá:

—En nom del Pare.

Es fiy majó:

—En nom del fiy.

Y es petit:

—En nom del Esperit Sant.

Es fiy petit que vèya que son pare y es séu germá prenian es bossins millós y sols li dexaven ets ossos, un dia cansat de patí fam, s'atreví à prende primé diguent:

—En nom del Pare.

Pero es séu jermá tot cremat quant vé aquell atraviment, agafà un òs y esclamá:

—Déxa el Pare ó sinó te tiraré l'Esperit Sant.

* *

Hey havia un confrare de ses ànimes qu'estava una vegada demanant per elles just à sa porta d'una capèlla, y diguent á tota veu:

—Es qui tir una pesseta dins aquesta bassina trèu un'ànima del Purgatòri.

Va passà un devòt, y havent tirat sa pesseta, preguntà amb molta seriedat:

—Me diga, compare, ¿creu vostè que ja esta defòra s'ànima?

—¿Qui heu dupta? (va dí es germá.)

—Ydò, si's axí, (digué s'altre), torn prende sa pesseta, que ben tonta será s'ànima si torna arrera.

Dauli es dit à n'aquest.....

* *

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 3 de Juriòl de 1881.

LO NOSTRO.

SEÑO DIRECTO: No's pèns que sia un bòn cuente lo que passa per aquesta tèrra de catalans amb ses còses de Mallorca, sobre tot amb ses de la menjúa. ¡Vaja una comèdia! Còm si es nòstros productes fòssen del altre mon, tenguessin gust de pèbre couent, ò de basó de metles agres.

Més de quatre vegades, passetjant per aquests carrés, aturat devant qualque botiga ò fént una vòlta per sa Plassa; m'han vengut tentacions d'amollarnè quatre de fresques, enfadat de mala manera veent desprecià còses de que nòstros mos ne feym llepa-dits.

S'alabansa més bòna que pòren fé à lo qu'ha de passà per sa boca per arribà à n'es ventrey es assegurà que no té pèl de mallorquí; y no diré qu'axò sia per avorrimient, sinó perqu'es catalans estàn molt per lo séu en totes ses còses y per axò ténen empeno en fé tot lo bò catalá encara que sia forasté. En lo primé, els alab es gust y axí heu féssem nòstros; en lo segon tròb que qualque vegada porian fé justícia.

Totthòm sab que de Mallorca embarcan cap à Barcelona centenás de pòrchs, moltes gabiades de conís, covonades de caragòls, etc., etc., ydò bé, auau à una botiga y demanau: tantes unises de *locino*, preguntan si es bò y vos dirán:

—Ja'u crech, ell es de la tèrra, no es pensí que sia mallorquí.

Bòno ja'n tenim, una y aquí esclam:

—¡Oh fetjarrut animal compatriòta méu que tan de greix cries per ses nòstres garrigues atapint-tè d'agians per tú tan saborosos ò grufant dins s'asóll es semolí ben remanat; ò ses figures qu'es pagès te dona à gavetades; d'avuy envant et renuncihi, per catalá et tendré abans de neixa, ja que mòrt y capolat no vòlen que sies mallorquí.

Es conís, també son catalans, mascles tots còm se supòsa, y de bòsch per afagitó, que si aquesta fós vèrè témps hauria que no'n trobarian un per necessari y es cassadós s'haurian estalviat moltes mentides.

Passem à n'es caragòls: un dia vatx riure per ses butxaques.

Una dòna s'aturà devant una venedora de bovés.

—Mir que no son mallorquins.

Quant una mallorquina qu'estava à la mira eridà tota encesa:

—Ell qu'heu fossen y serían ben bòns, ¡recapso!

Y s'armà una saragata, y aquella valenta que devia essè afectada d'animals bañuts defensava tan bòna pasta y jò ajudava à rebatre es clau perque me parexia sentí defensá molts de paisans.

Una còsa si qu'agrada y se'n dú forsa d'alabanses. Son ses nòstros ensaymades; aquestes los entran per s'uy dret y basta es nòm de mallorquina per envestirlí amb molt de gust y donarnè bèn conta; y axò perque per bé que pròvan, no les saben, fé però si vá à dí veritat se fán ensaymades per Mallorca tan primes de sahim que lluy d'honrarnos si les tastassen mos desacreditarian en perill de pèrdre sa fama de bòns pastalés.

Fins un altre dia.

UN ESTUDIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Lletra petita y gròssa, à cap escrit hey fa nòsa.

SEMBLANSES.—1. En que se cricella.
2. En que té corriòles.
3. En qu'hey ha ganxos.
4. En que té caragòl.

TRIANGUL.—Clara-Clar-Clà-CL-C.
PROBLEMA.—Es pare qu'era viudo y es fly, se casàren amb dues germanes y foren cuñats; es fly quedà viudo y se tornà casà amb una nòboda de sa primera dòna de son pare, resultant amb axò, nabo; còm aquell tíó des séu fly.

FUGA.—Aygo fresca fa bòn uy.
ENDEVINAYA.—Una espiga de axxa.

GEROGLIFICH.

I kilo DOD ÑA X D
+ Knog ú 1881 á

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una custòdia à n'es sol?
2. ¿Y es pòrt à La Sèu?
3. ¿Y una escola à una Iglesia?
4. ¿Y es Mediterráneo à n'es camí de Sòlle?

UN AMICH MÈU.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una cyna de iusté; sa 2.ª, un Déu fals; sa 3.ª, quatre lletres de s'abecedari; sa 4.ª, una còsa molt gròssa; sa 5.ª, lo qu'es nins petits solen dí à son germá, y sa 6.ª, un lletra.

J. S.

PREGUNTES.

1. ¿Quines còses cerca sa gènt, que no les voldria trobá?
2. ¿Amb à quines quatre paraules pòren anomená tota classe d'abres qu'hey ha en el mon?
3. ¿Quina es sa còsa més atrevida?

FEROSTAS.

ENDEVINAYA.

Som germana de la mòrt
Y la gènt m'estima tant
Que molts dos pichs cada dia
Vòlen amb mí festetjá.

P.

(Ses solucions dissapte qui cè si som cius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

P. P. P.—Lo enviat no pòt aná; però no desmay, fassa qualque altre còsa.
Amich méu.—Ja veu qu'heu anam publicant.
Ferostas.—Id.; lo demés se publicarà aviat.
Quidam.—Lo mateix: seguecan enviant.

9 JURIOL DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.